

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 110/10
Люксембург, 9 ноември 2010 г.

Решение по съединени дела C-92/09 и C-93/09
Volker und Markus Schecke GbR и Hartmut Eifert/Land Hessen

Правната уредба на Съюза относно публикуването на информация, свързана с бенефициерите на помощи от европейските селскостопански фондове, е частично невалидна

От гледна точка на целта за прозрачност задължението за публикуване на имената на физическите лица — бенефициери на подобна помощ, както и на получените от тях точни суми, представлява непропорционална мярка

Правото на Съюза относно финансирането на разходите по изпълнение на общата селскостопанска политика предвижда, че държавите членки осигуряват ежегодно ex-post публикуване на имената на бенефициерите на помощи от Европейския фонд за гарантиране на земеделието (ЕФГЗ) и Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР), както и на сумите, получени от всеки бенефициер в рамките на всеки от тези фондове¹.

На интернет страницата на германската Федерална агенция по земеделие и храни („Bundesanstalt“) са обществено достъпни имената на бенефициерите на помощи от ЕФГЗ и ЕЗФРСР, населеното място, където те са установени или пребивават, пощенският код на същото, както и ежегодно получените суми. Тази страница разполага с инструмент за търсене.

Volker und Markus Schecke GbR, селскостопанско предприятие (дело C-92/09) и Hartmut Eifert, физическо лице, осъществяващо селскостопанска дейност на пълно работно време, (дело C-93/09) подават за стопанската 2008 г. пред компетентния местен орган молби за получаване на средства от ЕФГЗ и ЕЗФРСР, които са уважени с решения от декември 2008 г.

С жалбите си Volker und Markus Schecke GbR и Hartmut Eifert искат от Verwaltungsgericht Wiesbaden (административен съд, Висбаден, Германия) да разпорежи на провинция Хесен да не публикува отнасящите се до тях данни. Като счита, че правната уредба на Европейския съюз относно задължението за публикуване на тези данни от Bundesanstalt представлява необосновано накърняване на основното право на защита на личните данни, националната юрисдикция иска от Съда да разгледа валидността на тази правна уредба.

Съдът посочва, от една страна, че зачитането на правото на личен живот с оглед на обработката на лични данни, признато с Хартата на основните права на Европейския съюз, се отнася до всяка информация относно физическо лице, чиято самоличност е или може да бъде установена, и, от друга страна, че ограниченията, които могат законно да бъдат наложени на правото на защита на личните данни, съответстват на тези, които са допустими в рамките на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи.

¹ Регламент (ЕО) № 1290/2005 на Съвета от 21 юни 2005 година относно финансирането на Общата селскостопанска политика (ОВ L 209, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 14, том 1, стр. 193), изменен с Регламент (ЕО) № 1437/2007 на Съвета от 26 ноември 2007 година (ОВ L 322, стр. 1) и Регламент (ЕО) № 259/2008 на Комисията от 18 март 2008 година за установяване на подробни правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 1290/2005 относно публикуването на информация за получателите на средства от Европейския фонд за гарантиране на земеделието (ЕФГЗ) и Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР) (ОВ L 76, стр. 28).

По-нататък Съдът отбелязва, че публикуването на интернет страница на поименни данни относно бенефициерите на помощи от ЕФГЗ и ЕЗФРСР и получените от тях суми представлява — поради факта, че тези данни стават достъпни за трети лица — накърняване на правото на съответните бенефициери на зачитане на техния личен живот, най-общо, и на правото на защита на техните лични данни, в частност. За да бъде обосновано, подобно накърняване трябва да е предвидено в закон, да зачита основното съдържание на посочените права и при спазване на принципа на пропорционалност да е необходимо и да отговаря действително на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други лица. Впрочем, дерогациите и ограниченията на защитата на личните данни трябва да се въвеждат в границите на строго необходимото.

В този контекст Съдът счита, че макар да е вярно, че в демократично общество данъкоплатците имат право да бъдат информирани за използването на публичните средства, също така е вярно, че за уравнивяването на различните разглеждани интереси, е било необходимо преди приемането на разпоредбите, чиято валидност се оспорва, съответните институции да проверят дали публикуването от държавата членка на отделна и свободно достъпна интернет страница на поименни данни относно всички съответни бенефициери и на точните суми, получени от всеки от тях от ЕФГЗ и ЕЗФРСР, без при това да се прави разграничение в зависимост от продължителността, честотата или вида и размера на получените помощи, не надхвърля необходимото за осъществяване на легитимно преследваните цели. Що се отнася обаче до физическите лица — бенефициери на помощи от ЕФГЗ и ЕЗФРСР, не изглежда Съветът и Комисията да са се стремили да постигнат подобно уравнивяване.

Ето защо Съдът стига до извода, че **като налагат публикуването на лични данни относно всички физически лица — бенефициери на помощи от ЕФГЗ и ЕЗФРСР, без да се прави разграничение въз основа на релевантни критерии като периодите, през които те са получавали подобни помощи, честотата или още вида и размера на помощите, Съветът и Комисията са надхвърлили границите, които налага спазването на принципа на пропорционалност. При това положение следва да бъдат обявени за невалидни някои разпоредби от Регламент 1290/2005 и Регламент 259/2008 в неговата цялост.**

С оглед на големия брой публикации, извършени в държавите членки въз основа на правна уредба, която е считана за валидна, Съдът приема, че **установената невалидност на тези разпоредби не позволява да се оспорват последиците от публикуването на списъците на бенефициери на помощи от ЕФГЗ и ЕЗФРСР, извършено от националните органи през периода, предшестваш датата на постановяване на решението по тези дела.**

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Палъова ☎ (+352) 4303 3708